

Bánáti ÚjságZene: lélegzetvétel, imádság, munka

Zene: lélegzetvétel, imádság, munka

- Kónya-Kovács Otília
- 2018.5.9
- LXXIII. évfolyam 18. szám
- **Bánáti Újság**

A muzslyai Kovács Norby neve már régebb óta ismert a könnyűzene világában.

Kovács Norbyt nemcsak helyben és a régióban, hanem még a határon, sőt, még az óceánon túl is kedvelik. Sok helyen járt, több helyszínre visszavárják, rengeteg a munkája, ám egy kis beszélgetés belefért a mindennapjaiba. A címbe foglalt gondolat a honlapján szerepel, talán így összegezhető, mit jelképez számára a zene.

Az interjúm alanya 1987. április 28-án látta meg a napvilágot, és már egészen kicsi korában meghatározó volt a muzsika iránti vonzalma, hiszen az édesapja is zenész volt. Azt is mondhatnám, hogy csak átvette tőle a harmonikát, mert ezzel a hangszerrel indult a karrierje.

— Általános iskolás koromban kezdtem órákra járni, három évig tanultam harmonikán játszani, majd azután inkább a szintetizátor vonzott, azon folytattam a muzsikálást. Az első fellépésem másodikos koromban volt, a Petőfi Sándor MME-ben játszottam, és azóta is mindig örömmel térek oda vissza. Akkor szép élményben

volt részem, megtelt a terem, és emlékszem, hogy nagy tapssal fogadták a fellépésemet.

*** *Úgy tudom, már egészen fiatalon együttest alapítottál. Ez mikor történt?***

— Éppen az említett fellépés után. Másodikos, harmadikos lehettem, amikor a tanító bácsi megkérdezte, ki csatlakozna még hozzám. Lett egy dobos társam, akivel együtt játszottunk felsős korunkig, aztán ő rockzenére váltott, én viszont maradtam a slágereknél, illetve a magyar mulatós zenénél. Orion zenekarként működünk, majd nevet változtattunk, és a Metro együttesben immár öten játszottunk, egészen végzős korunkig. Ebben az időszakban már nemcsak helyben zenéltünk, hanem más településekre is eljártunk. Eleinte szülinapokon, táncesteken léptünk fel, később már eljegyzéseket is vállaltunk. Mindez a nyolcadik osztály elvégzésével lezárult, majd az egészségügyi szakközépiskolába kerültem. Abban az időben már meghívtak egy ismertebb lakodalmi zenekarba, el is fogadtam, két évig voltam a csapat tagja. Tanultam a dalokat, a nótákat, és ekkor kezdtem igazán vonzódni a lakodalmi műfajhoz. Egészen tizennyolc éves koromig a zenekar tagjaként működtem, majd utána kiváltam, és azóta egyedül muzsikálok. Szerintem én idejében, hét-nyolc évesen vágtam bele, majd az egyik csapatot a másik követte, és az életem legnagyobb részét a zene tölti ki. Nem túlzok, ha azt mondom, hogy a zene az életem.

*** Kezdetben bizonyára nem volt egyszerű helyállni, hiszen fontos volt, hogy mindig a legjobbat hozd ki magadból. Vagy gyorsan terjedt a híred?**

— Állandóan gyarapítottam a zeneszámok sorát, volt minden zsánerű dal a tarsolyomban, nagy hangsúlyt helyeztem arra, hogy minél színesebb legyen a kínálatom. Amikor a korosztályom a felnőttkorát ünnepelte, szinte mindenki hívott muzsikálni, és abban az időszakban valóban sok ember hallotta a produkcióm. Láthatták, mivel tudok előállni, és utána már magától következett minden. Persze továbbra is bővíttem a repertoárt, a régi dalokat is felelevenítem, az újakat hozzátanulom, mert állandóan haladni kell a korrallal.

*** Neked még megadatott, hogy az idősebbektől tanulhatal, és nem az internet adta lehetőségekből merítettél.**

— Gyerekkoromban számos zenész volt a faluban, sátoros lakodalmakból is bőven akadt, és én ilyen helyeken hallgattam a zeneszámokat. Így szívtam magamba a sok-sok dalt, meg öregebb zenészekkel is volt alkalmam játszani. Közben szerb zenét játszó együttesbe is hívtak, ott is elleshettem a menő dalokat, ami nagyon jó, mert elég sok a vegyes társaság, ahol kérik a magyar és a szerb slágereket is. Mondhatom, hogy nagyon sok jó zenésszel hozott össze a sors. Tőlük sokat lehetett tanulni, és ezért mérhetetlenül hálás vagyok.

*** Győződ-e az újabbnál újabb zeneszámok begyakorlását, vagy nem is jelenik meg annyira sok új dal, mely a nagyközönség kedvence?**

— Vannak olyan számok, amelyek már huzamosabb ideje „tartják magukat”, azaz nem kopnak. Ilyen például a *Hosszú, fekete haj* vagy az *Aranyeső*, illetve a néhány éve betört *A nézését meg a járását* című slágert is említhetném — ezek még biztosan nagyon sokáig a csúcson maradnak. Kísérni kell a zenei divatot, a ritmust, hiszen az utóbbi is változott az évek folyamán. Szerintem manapság diszkósabb, gyorsabb ritmusra játszunk, sőt, a popzenében is inkább rockossá változtatták a dallamot. Mondhatni, pergősebbek lettek a zeneszámok.

*** Úgy tudom, saját szerzeményeid is vannak, néhány lemezed is megjelent. Van időd a saját dalaiddal foglalkozni?**

— Eddig három lemezem jelent meg, 2006-ban, 2010-ben, majd 2012-ben, és eléggé sikeresek voltak. Most is készülöben van egy CD, melyet szeptemberre várok. Ezek turbósított szerzemények, népdalok, csárdások, mulatók, melyek technós, diszkós stílusban kerülnek a hanghordozóra. Például a *Tavaszi szél vizet áraszt* című átdolgozott népdal is rajta lesz, ám főleg saját szerzemények. El kell mondanom, hogy 2009-ben létrehoztam a saját zenekaromat is, Kovács Norby Band néven, mellyel különféle rendezvényeken lépek fel. Egy-egy bulin sűrűn felcsendülnek a saját szerzeményeim is, melyekben Madarász Gyula, az együttesem egykori gitárosa is közreműködik. Azért említettem, hogy szeptemberben lát napvilágot a CD-m, mert az ausztráliai turnémra mindenképp el kell készülnie. Mivel Budapesten jelenik meg, szeretném, ha Magyarországon is jó fogadtatása lenne.

*** Már jó néhány alkalom adódott, hogy a világ más részein szórakoztasd a magyar közösség tagjait.**

— Németországban és Svédországban kétszer jártam, illetve Ausztriában, Erdélyben és a Felvidéken is muzsikáltam. Eljutottam ezenkívül Horvátországba, a tengerpartra is, továbbá Montenegróban, Bosznia és Hercegovinában, valamint Szerbia délebbi részein is voltak fellépéseim, na meg persze Magyarország sem maradt ki. Tavaly júliusban Ausztráliában tartózkodtam, hat városban turnéztam. Az idénre is kaptam meghívást, és gondolkodás nélkül megyek.

*** Mennyire vagy elfoglalt manapság? Hogyan egyeztethető össze egy turné az itthoni fellépésekkel?**

— Áprilistól október végéig szinte minden hétvégém foglalt — ebbe az egy hónapnyi külföldi turnét is beleértem. Igaz, régebben olyan is volt, hogy a hét minden napján zenéltem, ám manapság már nincs ilyenre példa. Rövidebbek lettek a családi ünnepek, lakodalmak, viszont faluhelyen bizony még mindig megesik, hogy 24 órán át talpon kell maradni. Az elmúlt években több mint ezerszer játszottam a rajongók előtt, ami — szerénység ide vagy oda — nem kis teljesítmény.

*** Beszéljünk a családról is, van egy kislányotok.**

— Arina tavaly született, éppen akkor, amikor én valahol a fellegekben jártam, magyarul: hazafelé tartottam az ausztráliai turnéról. Július 24-én kellett volna érkeznie, de majdnem hazavárt, mert végül július 31-én született meg, miután felültem a repülőre. A nejemmel, Szilviával 2017. május 13-án házasodtunk össze, ő nagykikindai származású.

*** *Hogyan képzeled el a családod jövőjét, esetleg zenei téren milyen terveket szövögetsz?***

— Ami a zenét illeti, szeretnék évente eljutni Ausztráliába, jó lenne egyszer Amerikát és Kanadát is „meghódítani”. Vannak ismerőseim mindenhol, lehet, hogy csak idő kérdése, ez mikor valósul meg. Szeretünk utazni, és ha egy kicsit felcseperedik a kislányunk, biztosan ki is használunk minden lehetőséget.

Honlap: www.kovacsnorby.com

Facebook-oldal: www.facebook.com/kovacsnorbymusic

Youtube-csatorna: www.youtube.com/channel/UCWfn7CAA-YyExqGvvq2wU9w